Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

4. oktober 2018*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – forordning (EF) nr. 44/2001 – anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område – frist, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, der skal fuldbyrde en kendelse om sikringsforanstaltning – denne frists anvendelighed på et eksekutionsgrundlag, der er vedtaget som sikringsforanstaltning i en anden medlemsstat og erklæret for eksigibelt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til«

I sag C-379/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland) ved afgørelse af 11. maj 2017, indgået til Domstolen den 26. juni 2017, i sagen anlagt af:

Società Immobiliare Al Bosco Srl

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič, og dommerne A. Rosas, C. Toader (refererende dommer), A. Prechal og E. Jarašiūnas,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: fuldmægtig M. Aleksejev,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. april 2018,

efter at der er afgivet indlæg af:

– den tyske regering ved T. Henze, J. Techert og M. Hellmann, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved M. Heller og M. Wilderspin, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. juni 2018,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 38, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1).

2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en sag anlagt af Società Immobiliare Al Bosco Srl (herefter »Al Bosco«) om fuldbyrdelsen i Tyskland, ved tinglysningen af et pant i fast ejendom, af en kendelse om retssikrende foranstaltninger afsagt af Tribunale di Gorizia (retten i Gorizia, Italien) mod Gunter Hober, og om, at den erklæres eksigibel i Tyskland af Landgericht München (den regionale ret i første instans i München, Tyskland).

Retsforskrifter

EU-retten

3 2., 6., 10., 16. og 17. betragtning til forordning nr. 44/2001 har følgende ordlyd:

»(2) Visse forskelle mellem de nationale regler for retternes kompetence og for anerkendelse af retsafgørelser virker hæmmende for det indre markeds funktion. Det er tvingende nødvendigt at vedtage bestemmelser, der kan gøre reglerne for retternes kompetence på det civil- og handelsretlige område ensartede og forenkle formaliteterne med henblik på en hurtig og enkel anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet i medlemsstater, der er bundet af denne forordning.

[…]

(6) For at virkeliggøre målet om fri bevægelighed for retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at reglerne for retternes kompetence og for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser fastlægges i en bindende og umiddelbart gældende fællesskabsretsakt.

[…]

(10) Med henblik på den frie bevægelighed for retsafgørelser skal retsafgørelser truffet i en medlemsstat, der er bundet af denne forordning, anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat, der er bundet af denne forordning […]

[…]

(16) Den gensidige tillid til retsplejen inden for Fællesskabet gør det berettiget, at retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, automatisk anerkendes, uden at der stilles krav om en særlig procedure, medmindre anerkendelsen bestrides.

(17) Denne samme gensidige tillid gør det også berettiget at operere med en effektiv og hurtig procedure for at erklære en retsafgørelse, der er truffet i én medlemsstat, for eksigibel i en anden medlemsstat. Med henblik herpå bør en retsafgørelse erklæres for eksigibel næsten automatisk efter en simpel formel kontrol af de forelagte dokumenter, uden at retten på embeds vegne bør kunne påberåbe sig en af de i denne forordning anførte grunde til ikke at lade en retsafgørelse fuldbyrde.«

4 Forordningens artikel 38, stk. 1, bestemmer:

»De i en medlemsstat trufne retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når de efter anmodning fra en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i sidstnævnte stat.«

5 Den nævnte forordnings artikel 41 fastsætter:

»En retsafgørelse erklæres for eksigibel, så snart de i artikel 53 omhandlede formaliteter er opfyldt, uden prøvelse efter artikel 34 og 35. Den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling fremsætte bemærkninger.«

6 I henhold til artikel 66, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1), der ophævede forordning nr. 44/2001:

»[…] finder forordning (EF) nr. 44/2001 fortsat anvendelse på retsafgørelser truffet i retssager, som er anlagt, på dokumenter, som er udstedt eller registreret, og på retsforlig, som er godkendt eller indgået inden den 10. januar 2015, og som falder ind under anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 44/2001«.

Tysk ret

7 § 929 i Zivilprozessordnung (den civile retsplejelov, herefter »ZPO«), der har overskriften »Fuldbyrdelsespåtegning; fuldbyrdelsesfrist«, er en del af femte afsnit om sikringsforanstaltninger og foreløbige foranstaltninger i ZPO's kapitel 8 vedrørende gennemførelsesforanstaltninger. Denne bestemmelse fastsætter i stk. 2 og 3:

»(2) En fuldbyrdelse af kendelsen om retssikrende foranstaltninger kan ikke finde sted, såfremt der er gået en måned siden den dag, hvor dekretet blev afsagt eller forkyndt for den part, der har begæret det afsagt.

(3) Fuldbyrdelsen kan finde sted, inden kendelsen om retssikrende foranstaltninger er blevet forkyndt for debitor. Den er dog uden virkning, såfremt forkyndelsen ikke finder sted inden for en uge efter fuldbyrdelsen og før udløbet af den frist, der er fastsat herfor i foregående stykke.«

8 Følgende fremgår af ZPO's § 932, der har overskriften »Retssikrende foranstaltning ved tinglysning af pant«:

»(1) Fuldbyrdelsen af en retssikrende foranstaltning i fast ejendom […] sker ved tinglysning af et pant vedrørende fordringen […]

[…]

(3) Begæringen om tinglysningen af pantet gælder som fuldbyrdelse af kendelsen om retssikrende foranstaltninger i henhold til § 929, stk. 2 og 3.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

9 Al Bosco, et italiensk ejendomsselskab, fik den 19. november 2013 udstedt en kendelse ved Tribunale di Gorizia (retten i Gorizia), som gav det lov til at foretage en sikringsforanstaltning mod Gunter Hober på op til 1 000 000 EUR i løsøre, fast ejendom, materielle og immaterielle værdier.

10 Den 22. august 2014 blev denne kendelse om retssikrende foranstaltninger erklæret eksigibel i Tyskland af Landgericht München (den regionale ret i første instans i München) i henhold til forordning nr. 44/2001.

11 Den 23. april 2015 anmodede Al Bosco om tinglysning af pant i debitors faste ejendom i Tyskland, nemlig en ejerlejlighed og to pladser i en parkeringskælder. Denne anmodning blev afvist af Amtsgericht München – Grundbuchamt (byretten i München, tinglysningskontoret, Tyskland).

12 Al Bosco indbragte den nævnte rets afgørelse for Oberlandesgericht München (den regionale appeldomstol i München, Tyskland). Sidstnævnte afviste søgsmålet på grund af udløbet af den frist på en måned, der er fastsat i ZPO's § 929, stk. 2. Retten var nemlig af den opfattelse, at den frist, der gælder for fuldbyrdelsen af en retssikrende foranstaltning, der er udstedt af en italiensk ret, og som er blevet anerkendt i Tyskland, svarer til en retssikrende foranstaltninger, der er udstedt af en tysk ret. Derudover fandt den, at den omhandlede bestemmelse ikke vedrørte gyldigheden af en retssikrende foranstaltning i en anden medlemsstat, men fuldbyrdelsen af denne, der er underlagt lex fori.

13 Den 15. juni 2016 iværksatte Al Bosco appel til prøvelse af den af Oberlandesgericht München (den regionale appeldomstol i München) trufne afgørelse. Selskabet har i appelskriftet gjort gældende, at fuldbyrdelsesfristen for den retssikrende foranstaltning, der er fastsat i artikel 675 i den italienske civile retsplejelov – ifølge hvilken den kendelse, som giver tilladelse til arresten, mister sin virkning, hvis den ikke fuldbyrdes inden for en frist på 30 dage fra datoen for dens afsigelse – er blevet overholdt, da arresten blev foretaget inden for en frist på 30 dage fra datoen for kendelsens afsigelse den 19. november 2013. Selskabet har gjort gældende, at fristen efter tysk ret ikke skal overholdes ud over den frist, der er fastsat i italiensk ret.

14 Den forelæggende ret ønsker oplyst, om en national bestemmelse som ZPO's § 929, stk. 2, knytter sig til eksigibiliteten af den kendelse, der giver tilladelse til retssikrende foranstaltninger, som i overensstemmelse med artikel 38 i forordning nr. 44/2001 er underkastet lovgivningen i den medlemsstat, hvor den blev afsagt, eller om denne bestemmelse tager sigte på selve fuldbyrdelsen af en afgørelse, der kan tvangsfuldbyrdes, da sådanne regler i princippet er underkastet lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

15 Den forelæggende ret har gjort opmærksom på, at grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen af en retssikrende foranstaltning, der er vedtaget i en anden medlemsstat, i Tyskland er den nationale afgørelse vedrørende erklæringen om eksigibilitet. Hvis der anmodes om tinglysning af pant, vil de betingelser for tvangsfuldbyrdelse, der er fastsat i tysk ret, blive undersøgt af tinglysningskontoret selv. Ifølge den forelæggende ret kvalificerede appelretten nemlig den i Italien trufne retssikrende foranstaltning korrekt, og uden at den blev anfægtet i appellen, med hensyn til dens funktion som retssikrende foranstaltning fastsat i tysk ret, der i overensstemmelse med ZPO's § 932 fuldbyrdes ved anmodning om tinglysning af pantet. De betingelser for fuldbyrdelse, der finder anvendelse i den foreliggende sag, er således dem, der er fastsat i de tyske bestemmelser om fuldbyrdelse af retssikrende foranstaltninger, navnlig ZPO's § 929, stk. 2.

16 Den forelæggende ret har anført, at kendelsen om retssikrende foranstaltninger ikke længere kan fuldbyrdes, når den i ZPO's § 929, stk. 2, fastsatte frist er udløbet. I denne forbindelse har den forelæggende ret præciseret, at denne frist beregnes fra datoen for kreditors modtagelse af afgørelsen om eksigibilitet, når den anvendes på afgørelser afsagt i andre medlemsstater. Denne bestemmelse har til formål at beskytte debitor for at forhindre, at afgørelser, der træffes på grundlag af en summarisk hasteprocedure, forbliver eksigible over længere tid og trods eventuelle ændringer i forholdene.

17 Den forelæggende ret er for det første af den opfattelse, at fuldbyrdelsesfristen ud fra et retsteknisk synspunkt kan være omfattet af vedkommende nationale lovgivning uden at være reguleret af forordning nr. 44/2001, som det følger af Domstolens praksis (dom af 3.10.1985, Capelloni og Aquilini, 119/84, EU:C:1985:388, præmis 16, af 29.4.1999, Coursier, C-267/97, EU:C:1999:213,

præmis 28, og af 28.4.2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 69). For det andet ville en sådan frist føre til, at eksekutionsgrundlagets eksigibilitet ophører som følge af udløbet af en vis tid. Den nævnte frist har reelt den samme virkning som en omstødelse af eksekutionsgrundlaget i en retsmiddelprocedure. Som følge heraf kan anvendelsen af den samme frist med hensyn til en kendelse om sikringsforanstaltning fra en anden medlemsstat være uforenelig med Domstolens praksis, hvorefter anvendelsen af de procesregler, der gælder i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, kan svække den effektive virkning af forordning nr. 44/2001 ved at tilsidesætte de principper, der er fastslået i denne (dom af 3.10.1985, Capelloni og Aquilini, 119/84, EU:C:1985:388, præmis 21, og af 28.4.2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 69).

18 Endelig har den forelæggende ret henvist til, at den nationale retspraksis og retslitteraturen er delt hvad angår anvendelsesområdet for ZPO's § 929, stk. 2. I denne forbindelse har visse tyske retter tilkendegivet, at denne bestemmelse vedrører eksigibiliteten af den kendelse, der giver tilladelse til retssikrende foranstaltninger, og kun kan finde anvendelse på tyske retssikrende foranstaltninger, mens andre er af den opfattelse, at den nævnte bestemmelse også finder anvendelse på retssikrende foranstaltninger truffet i andre medlemsstater, og som er erklæret eksigible i Tyskland. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at det skal undersøges, om den fuldbyrdelsesfrist, der er fastsat i domsstatens lovgivning i forbindelse med eksekvaturproceduren, samt den, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til under selve fuldbyrdelsen, er overholdt.

19 Derudover har den forelæggende ret ud fra et kompativretligt synspunkt bemærket, at Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien) har fastslået, at den fuldbyrdelsesfrist på fem år, der er fastsat i artikel 518 i Ley de Enjuiciamiento Civil (lov om civil retspleje), og som navnlig finder anvendelse på retsafgørelser, også skal anvendes på afgørelser afsagt i andre medlemsstater, og som i overensstemmelse med artikel 38 ff. i forordning nr. 44/2001 forventes at erklæres eksigible i Spanien.

20 Under disse omstændigheder har Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er det foreneligt med artikel 38, stk. 1, i [forordning nr. 44/2001] også at anvende en frist, der er fastsat i fuldbyrdelsesstatens lovgivning, på grundlag af hvilken der efter en vis tid ikke længere må foretages fuldbyrdelse af et eksekutionsgrundlag, på et funktionelt sammenligneligt eksekutionsgrundlag, der er udstedt i en anden medlemsstat og er blevet anerkendt og erklæret for eksigibelt i fuldbyrdelsesstaten?«

Om det præjudicielle spørgsmål

21 Den forelæggende ret ønsker med sit spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om artikel 38 i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den er til hinder for anvendelsen af en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der fastsætter en frist for fuldbyrdelsen af en kendelse om retssikrende foranstaltninger, hvor en sådan kendelse er blevet vedtaget i en anden medlemsstat og er eksigibel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

22 Indledningsvis skal det bemærkes, at forordning nr. 44/2001 i henhold til artikel 66, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012 bliver ved med at være gældende for afgørelser, der er afsagt i retssager, som er anlagt før den 10. januar 2015, og som falder inden for den sidstnævnte forordnings anvendelsesområde. Det er tilfældet i den foreliggende sag, da den kendelse, hvorved den kendelse om retssikrende foranstaltninger, der blev afsagt i Italien, blev erklæret eksigibel, var dateret 22. august 2014.

23 Det fremgår af ordlyden af artikel 38, stk. 1, i forordning nr. 44/2001, at de i en medlemsstat trufne retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når de efter anmodning fra en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i sidstnævnte stat.

24 Med henblik på udstedelsen af erklæringen om, at en afgørelse afsagt i en anden medlemsstat end den, som anmodningen rettes til, er eksigibel, som det fremgår af artikel 41 i forordning nr. 44/2001, skal myndighederne i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, begrænse sig til en simpel formel kontrol af de påkrævede dokumenter i overensstemmelse med forordningens artikel 53 (jf. i denne retning dom af 13.10.2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, præmis 28-30).

25 Den begrænsede karakter af denne kontrol er begrundet i formålet med eksekvaturproceduren, som ikke er at indlede en ny procedure, men derimod på grundlag af en gensidig tillid mellem medlemsstaternes retter at tiltræde, at den afgørelse, der er truffet af en ret i en anden medlemsstat end den, som anmodningen er rettet til, kan fuldbyrdes i den sidstnævnte medlemsstat derved, at den optages i dens retsorden. Denne procedure gør det således muligt, at en afgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat end den, som anmodningen er rettet til, kan få selvstændig virkning som en national afgørelse, der er eksigibel (dom af 13.10.2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, præmis 31).

26 Det skal ligeledes bemærkes, at forordning nr. 44/2001 begrænser sig til at give regler om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning på udenlandske eksigible fundamenter og ikke angår selve fuldbyrdelsen, der forbliver underkastet vedkommende nationale lovgivning, uden at anvendelsen af de procesregler, der gælder i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, i forbindelse med fuldbyrdelsen kan svække den effektive virkning af forordningens fuldbyrdelsessystem ved at tilsidesætte de principper på området, der udtrykkeligt eller stiltiende er fastslået i selve forordningen (dom af 28.4.2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 69).

27 Som følge heraf skal det først afgøres, om den i ZPO's § 929, stk. 2, fastsatte frist knytter sig til eksigibiliteten af den kendelse, der giver tilladelse til sikringsforanstaltning udstedt af en ret i en anden medlemsstat end den, som anmodningen rettes til, eller om denne bestemmelse vedrører selve fuldbyrdelsen.

28 I denne forbindelse skal det bemærkes, at genstanden for eksekvaturproceduren er anerkendelsen af virkningen af en afgørelse truffet i en anden medlemsstat end den, som anmodningen rettes til. Denne anerkendelse vedrører den nævnte afgørelses specifikke kendetegn, uden inddragelse af de faktiske eller retlige omstændigheder, der vedrører opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af afgørelsen (dom af 13.10.2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, præmis 39).

29 I den foreliggende sag fremgår det af den forelæggende rets afgørelse, at kendelsen om retssikrende foranstaltninger, der er afsagt af Tribunale di Gorizia (retten i Gorizia), er blevet erklæret eksigibel i Tyskland i overensstemmelse med eksevaturreglerne.

30 Det følger af bestemmelserne i tysk ret, og navnlig ZPO's § 932, stk. 1, at fuldbyrdelsen af en kendelse om retssikrende foranstaltninger i fast ejendom sker ved tinglysningen af pant hos tinglysningskontoret. Derudover er fuldbyrdelsen af en kendelse om retssikrende foranstaltninger ikke tilladt efter udløbet af den i ZPO's § 929, stk. 2, fastsatte frist. Som det fremgår af den forelæggende rets afgørelse, begrænser fuldbyrdelsesfristen tvangsfuldbyrdelsen af en kendelse om retssikrende foranstaltninger, men ikke dennes gyldighed.

31 Både tinglysning af pant hos tinglysningskontoret og den frist, der finder anvendelse på denne tinglysning, vedrører dog fuldbyrdelsen af en kendelse, der giver tilladelse til en retssikrende foranstaltning truffet af en anden medlemsstat end den, som anmodningen rettes til, som den i hovedsagen omhandlede, der bliver eksigibel efter dens anerkendelse i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. De vedrører således procedureregler for fuldbyrdelse af kendelser om retssikrende foranstaltninger, som er fastsat i tysk ret.

32 Den omstændighed, at anvendelsen af en fuldbyrdelsesfrist som den, der er fastsat i ZPO's § 929, stk. 2, indebærer en begrænsning ratione temporis af virkningerne af en afgørelse om fuldbyrdelse, der er afsagt af en anden medlemsstat end den, som anmodningen rettes til, rejser ikke tvivl om den fortolkning, hvorefter fristen vedrører selve fuldbyrdelsesfasen.

33 Da selve fuldbyrdelsen af en afgørelse afsagt af en anden medlemsstat end den medlemsstat, som anmodningen rettes til, og som er eksigibel i denne medlemsstat, ikke har været genstand for en harmonisering af EU-lovgiver, finder procedurereglerne i den anmodende medlemsstat vedrørende fuldbyrdelsen nemlig anvendelse.

34 Det skal navnlig fastslås, at i det omfang forordning nr. 44/2001 ikke har fastsat regler vedrørende fuldbyrdelsen af afgørelser afsagt af en anden medlemsstat end den, som anmodningen rettes til, kan sidstnævnte i sin retsorden frit fastsætte en frist for gennemførelsen af sådanne afgørelser, som er blevet anerkendt og erklæret eksigible i den sidstnævnte medlemsstat.

35 Det følger i denne forbindelse af fast retspraksis, at når denne retsafgørelse én gang er inkorporeret i den anmodede medlemsstats retsorden, finder denne medlemsstats nationale regler vedrørende tvangsfuldbyrdelse nemlig anvendelse på samme måde som ved retsafgørelser, der er truffet af de nationale retter (dom af 13. oktober 2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

36 Kun de processuelle bestemmelser i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, finder anvendelse. Retterne i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, er nemlig ikke forpligtet til at anvende eventuelle bestemmelser i den medlemsstat, hvor afgørelsen er truffet, der, for fuldbyrdelsen af afgørelser afsagt af retterne i denne medlemsstat fastsætter frister, der er forskellige fra dem, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

37 Denne fortolkning støttes af 26. betragtning til forordning nr. 1215/2012, sammenholdt med artikel 39 heri, som gennemfører den i denne doms præmis 35 nævnte retspraksis, og hvorefter alle afgørelser truffet af retterne i en medlemsstat skal behandles som om, at de var blevet truffet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

38 Det skal ud fra et bredere systematisk perspektiv bemærkes, at den nævnte fortolkning ligeledes bestyrkes af artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 655/2014 af 15. maj 2014 om indførelse af en procedure for en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender med henblik på at lette grænseoverskridende gældsinddrivelse på det civil- og handelsretlige område (EUT 2014, L 189, s. 59), hvorefter kontosikringskendelsen fuldbyrdes i overensstemmelse med de procedurer, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen af tilsvarende nationale kendelser i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

39 Anmoderens manglende overholdelse af den i ZPO's § 929, stk. 2, fastsatte frist, som har den virkning, at fuldbyrdelsen af en kendelse, der giver tilladelse til en retssikrende foranstaltning, afsagt af en ret i en anden medlemsstat end den, som anmodningen rettes til, ikke længere er mulig ved hjælp af tinglysning af pant ved tinglysningskontoret i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, mens denne afgørelse forbliver eksigibel i den medlemsstat, hvor afgørelsen er truffet, ikke kan rejse tvivl om en sådan fortolkning.

40 Selv om afgørelserne gennem anerkendelsen ganske vist principielt skal tillægges de virkninger, som tilkommer dem i den medlemsstat, på hvis område de er truffet, er der nemlig intet grundlag for ved fuldbyrdelsen af en afgørelse at tillægge denne rettigheder, som den ikke har i domsstaten, eller virkninger, som den samme type afgørelse afsagt direkte i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke ville have (jf. i denne retning dom af 13.10.2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

41 Dog skal det bemærkes, at anvendelsen af en frist som den i ZPO's § 929, stk. 2, fastsatte hviler på de krav, der følger af den retspraksis, som er nævnt i den foregående præmis.

42 Når for det første en kendelse, der giver tilladelse til en retssikrende foranstaltning, der er afsagt af en ret som den i hovedsagen omhandlede italienske ret, erklæres eksigibel i Tyskland, kan den i denne medlemsstat nemlig tillægges de virkninger, som tilkommer den i den medlemsstat, på hvis område den er truffet. For det andet kan den manglende anvendelse af den i ZPO's § 929, stk. 2, fastsatte frist på den samme slags afgørelser i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, medføre, at de kendelser, der giver tilladelse til en retssikrende foranstaltning afsagt af retter i andre medlemsstater end Forbundsrepublikken Tyskland, efter at være blevet erklæret eksigible, har andre virkninger end dem, der i medfør af national lovgivning er tillagt kendelser, der giver tilladelse til en retssikrende foranstaltning afsagt af en national ret. Navnlig kan de fuldbyrdes uden begrænsninger ratione temporis eller inden for en i forhold til de nationale afgørelser uforholdsmæssig lang frist.

43 Desuden indebærer en fortolkning, hvorefter en frist, der er fastsat for fuldbyrdelsen af kendelserne om retssikrende foranstaltninger, knytter sig til afgørelsers eksigibilitet – hvilket er reguleret i den processuelle lovgivning i den medlemsstat, hvor afgørelsen er truffet, således at den fuldbyrdelsesfrist, der eventuelt er fastsat i sidstnævnte medlemsstat, kan finde anvendelse på fuldbyrdelsen af kendelser, der giver tilladelse til en retssikrende foranstaltning afsagt af en ret i en anden medlemsstat end den, som anmodningen rettes til, og som er eksigibel i denne sidstnævnte medlemsstat – en uforholdsmæssig stor byrde for de kompetente myndigheder ved fuldbyrdelsen. Som den forelæggende ret har bemærket i sin anmodning om præjudiciel afgørelse, kan den tyske myndighed, der er ansvarlig for tinglysning, i den foreliggende sag ikke afklare, om lovgivningen i den medlemsstat, hvor kendelsen om retssikrende foranstaltninger er blevet afsagt, fastsætter en fuldbyrdelsesfrist, og de nærmere bestemmelser for denne fuldbyrdelse, ligesom den heller ikke må anvende en ordning i denne medlemsstats lovgivning.

44 Dernæst skal det, som det fremgår af denne doms præmis 26, undersøges, om anvendelsen af procedurereglerne i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, i forbindelse med fuldbyrdelsen vil kunne svække den effektive virkning af den i forordning nr. 44/2001 fastsatte ordning.

45 Hvad angår målene med forordning nr. 44/2001 fremgår det af 2., 6., 16. og 17. betragtning hertil, at den skal sikre fri bevægelighed for retsafgørelser truffet i medlemsstaterne på det civil- og handelsretlige område ved at tilvejebringe en forenkling af formaliteterne med henblik på en hurtig og enkel anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser (dom af 7.7.2016, Lebek, C-70/15, EU:C:2016:524, præmis 33).

46 Dette mål kan imidlertid ikke opnås ved tilsidesættelse af et andet vigtigt princip, nemlig retssikkerheden ved tinglysning hos tinglysningskontoret, lige så meget for beskyttelsen af indskrevne rettighedshavere som for beskyttelsen af tredjemænd.

47 En sådan begrænsning ratione temporis af fuldbyrdelsen er også berettiget under hensyn til karakteren af proceduren for retssikrende foranstaltninger, som adskiller sig fra sin midlertidige karakter ved generelt at være underlagt betingelsen om uopsættelighed for at sikre betalingen af en fordring, hvis inddrivelse synes truet. Denne opfattelse deles af de fleste medlemsstater for at sikre retssikkerheden ved inddrivelsen af fordringer.

48 Som den forelæggende ret har bemærket, tager denne begrænsning ratione temporis af fuldbyrdelsen sigte på at forhindre, at afgørelser, der træffes på grundlag af en summarisk hasteprocedure, forbliver eksigible over længere tid og trods eventuelle ændringer i forholdene.

49 Derudover svækker en frist for fuldbyrdelsen af kendelser, der giver tilladelse til en retssikrende foranstaltning som den, der er fastsat i ZPO's § 929, stk. 2, ikke den effektive virkning af forordning nr. 44/2001, eftersom afgørelser afsagt i en anden medlemsstat end Forbundsrepublikken Tyskland i

principippet anerkendes og automatisk erklæres eksigible i den sidstnævnte medlemsstat, således at forordningens mål om at sikre fri bevægelighed for retsafgørelser overholdes. Denne frist, der anvendes som en processuel regel for fuldbyrdelsen af kendelser om retssikrende foranstaltninger i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, udgør en betingelse, som fuldbyrdelsen af et eksekutionsgrundlag er underlagt.

50 Den frist på en måned, der således er fastsat for fuldbyrdelsen af kendelser om retssikrende foranstaltninger, herunder for kendelser afsagt af retter i andre medlemsstater end den, som anmodningen rettes til, og som beregnes fra den dato, hvor erklæringen om eksigibilitet er blevet meddelt kreditor, indebærer dog ikke nogen reel risiko for, at sidstnævnte ikke kan fuldbyrde en kendelse om retssikrende foranstaltninger, der er afsagt og eksigibel i en anden medlemsstat, i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

51 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at det forelagte spørgsmål skal besvares med, at artikel 38 i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for anvendelsen af en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der fastsætter en frist for fuldbyrdelsen af en kendelse om retssikrende foranstaltninger, hvor en sådan kendelse er blevet vedtaget i en anden medlemsstat og er eksigibel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Sagsomkostninger

52 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 38 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for anvendelsen af en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der fastsætter en frist for fuldbyrdelsen af en kendelse om retssikrende foranstaltninger, hvor en sådan kendelse er blevet vedtaget i en anden medlemsstat og er eksigibel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Underskrifter